

SLOVENSKI ŠTAJERC

Iz naroda za narod!

«Slovenski Štajerc» izhaja vsak drugi četrtek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Naročnina za celo leto 2 K. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati naprej. — Cena oznanil je za eno stran 32 K, za $\frac{1}{2}$ strani 16 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K, $\frac{1}{16}$ strani 2 K, $\frac{1}{32}$ strani 1 K. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserate) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Kranju (Kranjsko). — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje poslati do ponedeljka pred izdajo dotične številke.

Št. 7.

V Kranju, dne 30. oktobra 1904.

I. letnik.

Kje je naš narodni ponos?

Kdor zaničuje se sam,
podlaga je tujčevi peti.

Pri nobenem narodu se gori navedeni izrek ne uresničuje v toliki meri, kakor ravno pri nas Slovencih.

Ko so ob vsesokolskem zletu v Ljubljano došli naši severni bratje Čehi, smo se čudili njihovemu narodnemu ponosu. Takrat smo prišli do prepričanja, da smo Slovenci prav sami mnogo krivi vseh krivic, ki se nam gode dan zadnem na naših narodnih tleh, v naših prelepih deželah.

Poglejmo katerikoli narod hočemo, vsak je nad vse ponosen na svojo narodnost bolj kot na vse drugo. Kako se mu veselja žare oči, ako sliši o svojem narodu kaj hvalevrednega, kako mu švigajo strele iz oči in krčevito stiska pesti, če sliši blatiti svoj narod. Priliko smo imeli že mnogokrat opazovati naše brate Slované, ko je godba zasvirala narodno himno. Kakor elektrizirani so vstali in z razkrito glavo poslušali himno. Ne tako pri nas Slovencih. Niti najmanjšega navdušenja ne zapazimo, če godba še tolikrat zasvira „Naprej zastave slave“. Da bi stoje in razkrite glave poslušali svojo himno, nam niti na um ne pride. Manjka nam navdušenosti, manjka nam narodnega ponosa. Ako hočemo, da nas bodo naši sosodje vpoštevali, moramo imeti tudi kaj ponosa.

Kako priti do tega, da boče vsak Slovenec ponosen na svoj narod? Ali smo Slovenci res

tako slabi v vseh ozirih, da bi nam škodovalo, če bi s ponosom vsepovsod povdarjali, da smo sinovi slovenskega naroda?! Da se le preveč Slovencev ne upa s ponosom prištevati svojemu rodu, so krive razmere, v katerih so živeli naši prednamci. V naše prelepe pokrajine so nemški knezi, ki so tedaj vladali Slovence, nagnali tujih nemških plemičev. Ti so kruto izsesavali naš rod, s katerim so ravnali hujše nego z nemumno živino. Naši ljudje so bili brez vsakih pravic. Graščak je imel oblast nad življenjem in imetjem svojih podložnih. Nikakor se ni čuditi prednamcem, ako so izgubili vsak pravični čut ter se dali izkoriščevati v vseh ozirih in so končno bili takorekoč prepričani, da so manj vredna bitja nego njihovi gospodarji. To je trajalo cela stoletja ter je Slovence prešlo v kri in mozeg. In, ko je napočila doba svobode in enakopravnosti tudi našemu narodu, žalibog ta ni bil toliko pripravljen, da bi bil znal takoj izkoristiti razmere, ki so nastale. Oholi naši prejšnji gospodarji so se hitro polastili vseh sredstev, katera je nudila nova doba, ter so Slovence zopet zaslužjili. Osvojili so si v prvi vrsti šolo. Tu so raznarodovali našo dečo in že v kali zamorili vsak plemenitejši čut v srcu naših otrok. Vcepljali so jim vedno in vedno misel, da so le Nemci ljudje, Slovani pa neka manj vredna bitja, ki naj bodo vesela, da smejo delati za svoje ohole tlačitelje, ki se žive in maste ob naših krvavih žuljih. Mnogo slovenskih sinov se je tako raznarodilo, da so jih Nemci kot slavne može svetovnega imena prištevati svojemu rodu kakor

Slovinci! Zahtevajte v vseh gostilnah „Slovenskega Štajerca“!

Takih gostiln, kjer „Slovenskega Štajerca“ ni na razpolago, se ogibajte!

n. pr. slovečega zemljepisca Kozenna, ki je bil rojen štajerski Slovenec. Še mnogo drugih znamenitih mož, s katerimi se bahajo Nemci, so bili sinovi slovenskih mater, vendar danes ne bomo navajali daljnih vzgledov.

Dalje prihodnjic.

Zanjke, same zanjke!

Nemčurški sleparji cvilijo kakor presič, kadar mu mesar zasadi svoj nož v vrat. «Ubogo slovensko ljudstvo! Leto za letom rastejo davki, leto za letom se nam nalaga več plačil in zopet leto za letom udrihajo nadloge v večjem številu na nas! Dolgovi slovenskega ljudstva rastejo dan za dnevom, saj morda ne najdeš na celem Spodnjem Štajerskem niti pet kmetov, kateri ne bi imeli dolgov. Slovenskemu ljudstvu grozi gospodarstveni pogin, njemu je treba nujne, zdatne pomoči. Ta pomoč pa je le tedaj mogoča, ako stopi to ljudstvo v tesno zvezo z drugimi narodi; nikdar pa je ljudstvo ne bode dobilo, ako se loči od drugih večjih narodov, ako se hoče postaviti zdaj v najhujših časih na svoje lastne noge.» Tako pišejo ptujski sleparji v ptujskem sleparskem «Štajercu». Ubogo slovensko ljudstvo! Glej, kako si lahko srečno, ko imaš tako dobre prijatelje na svoji strani! Kako te pomilujejo! Kar božjast jih lomi od same velikanske ljubezni do tebe. Leto za letom rastejo davki, leto za letom se ti nalaga več plačil; ti slovensko ljudstvo, moraš plačati vse, vse se tebi nalaga, nemško ljudstvo pa ne plača nič! Ubogo slovensko ljudstvo! Poslušaj tiste, ki se sramujejo, da jih je rodila slovenska mati, poslušaj tiste, ki se sramujejo, da so Avstrijci, poslušaj tiste, ki tebe goljufajo, in srečno bodeš! Plačevati ti ne bode treba nikakih davkov in nikakih dolgov ne bodeš imelo. Pa še nekaj drugega moraš storiti, ubogo slovensko ljudstvo, ako hočeš biti popolnoma srečno. Stopiti moraš v tesno zvezo z drugimi narodi, nikakor pa se ne smeš postaviti na svoje lastne noge. Tako pravi Ornik v svojem «Štajercu». S katerim narodom moraš stopiti v tesno zvezo, tega Ornik ne pove. Z Rusi najbrže ne, z Italijani, Angleži in Francozi tudi gotovo ne, preostanejo toraj le še Prusi. Oh, kako bi bil Ornik srečen, ako bi mogel stopiti pred pruskega cesarja in reči: «Glej, veličanstvo, tukaj je moje ubogo slovensko ljudstvo, ki bode odslej častilo samo tebe in našega velikega Lutra!» Ubogo slovensko ljudstvo! Na svoje noge se ne smeš postaviti, ako to storiš, potem bodo davki še večji. Veselo bodi, slovensko ljudstvo, da moreš hlapčevati tujcu, kajti tujčevo breme je sladko. Davke, ki so leto za letom večji, ti nalagajo tvoji dobri prijatelji Nemci, zato jih pridno plačuj, pa dalje služi nemškemu gospodu. Na svoje noge se ne smeš postaviti. Pridno služi za hlapca nemškemu gospodu, kajti ti gospodje pravijo, da ti bodo pomagali le takrat, ko jim bodeš pridno služilo.

Toda, sleparski nemčurji! Kako bode te vi pomagali slovenskemu ljudstvu, vi, ki goljufate to ljudstvo, vi, ki kradete beračem denar?! Denar, ki je bil namenjen za berače, se je porabil zato, da so se plačale kazni ptuj-

skega «Štajerca» in «Pettauer-Zeitung». Goljufi! Ali ste povrnili ta denar ubežnemu zakladu? Kako hočete vi, podkupljeni sleparji, pomagati slovenskemu ljudstvu, vi, ki ste plačani od Prusije, da zanjo delate propagando?! Povejte, falotje, zakaj ste dobili od pruskega društva dva tisoč kron?! Sleparji! Nastavljene imate pruske zanjke, v katere se pa slovensko ljudstvo ne bode ujelo. Izdajalci! Lahko dobite še milijone pruskega denarja, a Slovencev ne bode te podkupili! V zanjke, katere nastavljate nam, se bode te ujeli sami in v zanjkah vas bode mo pobili, kakor strupe ne gade!

Stigerjeva slavnost v Slovenski Bistrici.

Dne 1. t. m. je bila Slovenska Bistrica v senci pruskih zastav. Slavil je Stiger svojo izvolitev za deželnega poslanca, ki mu je baje zelo nepričakovano prišla. Navzočih je bilo nekaj viničarjev, kočarjev, hlapcev in drugih takih delavcev in nedelavcev. Spoznali smo pri tej priliki, kdo so pravzaprav oni ljudje, pri katerih išče Stiger svojo zaslombo in ki so mu pripomogli do zmage. Niti enega boljšega kmeta nisi videl poleg, marveč bili so to le taki «posestniki», ki ali sploh ne posedujejo ničesar več, razun kar imajo na sebi, ali pa že zelo «visijo», in znani snopsarji, ki za «frakel» prodajo telo in dušo, katerim je narodnost deveta briga in jim je vsejedno, ali se napijejo slovenskega ali nemškega vina, samo da je zastoj. Ti ljudje dvomljive preteklosti in se dvomljivejše prihodnosti bili so Stigerjevi agitatorji pri volitvah in g. poslanec se jim je hotel izkazati hvaležnega. Pa so si ga tudi privoščili; to se je najbolje poznalo zvečer, ko je bilo mesto polno cestnih inženjerjev, ki so premerili ulice po njihovi dolžini in širini. Ako ima Stiger posebno veselje s tem, da v družbi takšnih obrazov špoga govorance, mu tega veselja pač nočemo kaliti. Če pa misli, da si je na ta način pridobil na ugledu, se moti. S takim postopanjem si bode sam izpodmaknil tla in dosegel to, kar mu želimo iz srca. Mislimo, da se je ne samo prvokrat, ampak tudi zadnjikrat slavila Stigerjeva zmaga. Slišali smo, da so možje, ki so pri volitvah zanj glasovali, v krepkih izrazih dali duška svoji nevolji zaradi frankfurtaric, katerih je bilo mesto polno. Se že jasni, in upamo, da bode ljudstvo do prihodnje volitve že temeljito poznalo svojega poslanca, ki mirne meščane na ta način izziva. Stiger prav dobro ve, da je zmagal le s pomočjo nezavednih slovenskih katoliških kmetov. In kaj je ta gospod napravil? Poklical je protestantskega pastorja, da mu je zapel zahvalno mašo. Volilci, ki ste v svoji zaslepljenosti oddali svoje glasove Stigerju, ali se ne pravi to, norčevati se z vami, z vašo vero? Kmetje slovenje-bistriškega okraja, ki ste zapeljani po ničvrednih nemškutarških agitatorjih glasovali za tega kandidata, kaj poročete k temu, da oni mož, ki ste si ga izvolili za poslanca v deželni zbor, kjer naj bi zastopal koristi na tisoče broječih slovenskih in katoliških prebivalcev, razširja med vami protestantizem, s katerim se naj odvzame ne le

naša katoliška vera, marveč tudi naša narodnost? Sedaj tudi vidite, koliko pojma ima ta mož, ki naj bi zastopal četrto kurijo, o kmetskem stanu; saj še v deželnem zboru ni niti črnil besedice, pač pa pridno hodi po svoje dijete v Gradec. In boljše je, da je tiho; na ta način vsaj ne bode osmešil sebe in svojih volilcev. On ima pač smisla za svojo kramajijo, za poslanca pa ni zrel. Zadnja beseda pa še to ni, niti o slavnosti niti o Stigerju samem.

Hadži Loja.

Rusko-japonska vojna.

V zadnji številki smo poročali, da bode Kuropatkin začel s svojo armado prodirati proti jugu, kar se je tudi zgodilo. Od 10. oktobra dalje so se vršili krvavi boji med Rusi in Japonci. Vsega, kar so poročali različni časniki o teh bojih, ne moremo opisati našim čitateljem, ker nam primanjkuje prostora. Povemo le na kratko, da sta se oba sovražnika borila kakor leva. Japoncem prijazni listi so tudi poročali, da se je Japoncem posrečilo obkoliti več ruskih bataljonov. Slednjič pa se je izkazalo, da je bila ta «obkolitev» taka, da so «obkoljeni» Rusi pognali Japonce v beg. Tukaj podajamo najnovejša poročila.

Kuropatkin brzojavlja carju 13. t. m.: V noči od 12. t. m. in naslednji dan je imela mandžurska armada prestati hude boje. Izkušali smo, da naše čete vzdrže svoje postojanke. Na desnem krilu so se prednje čete držale do noči ter se umaknile šele na moje povelje na glavne pozicije. Tudi prednje čete centra so bile okrog 2. ure ponoči prisiljene, umakniti se na glavne pozicije. Boj je bil zelo vroč. Posebno hrabro se je boril tomski polk, ki je stal v prednjih vrstah. Na levem krilu je bil tudi hud boj za neki prelaz; naši vojaki so preplezali skoro nedostopne pečine ter se bližali korak za korakom sovražniku. O uspehu tega boja še nisem dobil poročila. Čete tega krila so bile danes zapletene v drug krvav boj.

Iz Tokia pa se poroča 14. oktobra: Japonci so v včerajšnjem boju povsod dosegli uspehov. Operacije za obkoljenje Rusov pri Pensiku so se izvršile ugodno. Na mnogih krajih je bil boj tako srdit in obupen, kakor v tej vojski še nikdar. Izgube so bile velike. Japonske čete so v hitrih pohodih došle v Mantufun, kjer so obkolile Ruse.

Iz Mukdena se poroča 15. oktobra: Dosedanji boji so mnogo hujsji ko oni pri Ljaojanu. Izgube so na obeh straneh ogromne. Že štiri dni vozijo od vseh strani ranjence. Kdor se more gibati, gre sam. Vsa pota so polna ranjencev. Prodiranje je bilo Rusom otežkočeno vsled nepoznanja gorskega terena. Japonci so se ravno tako odločno branili, kakor napadajo.

Iz Mukdena se poroča 15. oktobra «Localanzeigerju»: V četrtek, dne 13. t. m. so se vršili na celi ruski fronti hudi boji. Šele v mraku je bilo četam zapovedano, umakniti se 4 vrste. Premikanje se je vršilo v popolnem redu. Na prelazu Holin in Tuminlin so zavzele ruske čete z največjo težavo neko točko; toda sovražnik je dobil pomoč in prvi uspeh se je izenačil. Vsled oddaljenosti od armade so se morale čete pola-

goma umikati, da ne bi sovražnik prodril centra. Ta dan se je posebno odlikoval vyborgski polk. V petek 14. t. m. se je boj nadaljeval. Ena kolona je vkljub obupnemu odporu zavzela prelaz Tuminlin, odkoder vodi direktna cesta k desnemu krilu utrjene japonske glavne pozicije na premogovnih gričih jantajskih.

Kuropatkin brzojavlja carju 15. oktobra: V noči od četrтка dne 13. t. m. na petek 14. t. m. je napadla močna japonska armada na veliki mandarinski cesti naš voj, ki je bil postiran ob reki Šakhe. Več napadov je bilo odbitih, zadnji pa se je posrečil in Japonci so predrli center našega kora. V tem trenutku se je vnel boj na desnem krilu sosednjega oddelka. Nastala je nevarnost, da bi Japonci predrli center vseh naših pozicij in s tem prisilili vse oddelke, da bi se morali umikati. Da bi priskočil na pomoč našim vojem na mandarinski cesti, smo nemudoma potisnili naprej več bataljonov in s tem omogočili, da je naša armada stopila v ofenzivo. Posrečilo se nam je, da smo znova zavzeli vas Šakhepu in zasedli prvotne svoje pozicije. Ko so nas Japonci, podpirani od rezervnih vojev, znova pregnali iz omenjene vasi, sem jih napal in moji rezervni voji, ki so dotične pozicije branili, so stopili v ofenzivo. Po najljutejšem boju se je nam posrečilo zopet zavzeti Šakhepu in Japonce pregnati dva kilometra daleč od vasi. Položaj na našem desnem krilu je bil dlje časa zelo vznemirljiv, ker so Japonci istočasno navalili na fronto naše armade in skušali obiti njeno desno krilo. Zozirrom na to je poveljnik tega voja ukazal protinapad na japonske pozicije, ki se je posrečil. Zavzeli smo več vasi in naše desno krilo je vzdržalo vse pozicije ob reki Šakhe. Voji v našem glavnem centru so bili v primeri z našimi glavnimi pozicijami preveč izpostavljeni. Zbog tega smo že preje izbrali pozicije v isti smeri z desnim krilom in jih deloma utrdili. Po ljutem boju so se dotični voji umaknili na te pozicije. Naša armada se že bori štiri dni. Mnogo polkev že tri dni ni nič spalo; vkljub temu pa trdno upam, da bodo še sposobni za daljni boj. Japonske izgube morajo biti izredno velike.

Berolinskemu «Lokalanzeigerju» pa se brzojavlja iz Mukdena z dne 17. t. m.: Bitka se je 15. in 16. t. m. nadaljevala na celi fronti. Ruska armada je vzdržala vse svoje pozicije. Na posameznih točkah se je celo posrečilo po zmagi trdovratnega sovražnikovega odpora stopiti v ofenzivo in prodreti proti jugu. 16. t. m. ob 6. uri zvečer so pregnali Petrovski, Neušlotski in Vilmanstranski polki sovražnika iz utrjenih pozicij pri Huanšanu in mu odvzeli 8 topov. Preteklo noč so Japonci med 12. in 1. uro trikrat naskočili v gostih infanterijskih masah ruske pozicije na obrežju reke Šakhe. Rusi jo jih sprejeli z grozovitim artilerijskim ognjem, ki je trajal tričetrt ure, in jih odbili, provzročivši jim ogromne izgube.

Ko sem danes zjutraj (17. t. m.) ob pol 11. uri zapustil bojišče ob reki Šahi, se je znova vnela na celi fronti bitka. Na levi strani od nas obstoječi kor je naskokoma zavzel vrhove pri Finsjatunu, ki obvladujejo celo ravnino. Na naši fronti in na desnem krilu je položaj ugoden. O splošnem položaju cele bitke se sicer še ne more izreči končna sodba, ker še vedno traja boj, vendar pa je strateški položaj Japoncev neugoden. Ako bo bojna sreča še vnaprej ugodna za Ruse, in ako se

izrabijo sedanje šanse, lahko nastopi za Japonce katastrofa, ki bo mahoma končala to krvavo vojno.

Iz Berolina se javlja z dne 19. t. m.: Kakor je posneti iz vseh poročil, ki so dozdaj dospela z bojišča, se je bitka, ki se bje ob reki Šaho, že 16. t. m. odločila na korist Rusom.

General Kuropatkin sam, ki je osebno poveljeval rezervi, je povzročil ugoden uspeh. Vedno znova je vodil, ne boječ se nobenih nevarnosti, voje svojih rezervnih brigad v boj, dokler se ni isti med Linšipom in Šahopom končal v prilog Rusom. Tega boja so se udeležili 1., 10. in 17. evropski armadni kor in 4. in 6. sibirski kor. Bitka je bila strahovita in dolgo časa se sploh ni vedelo, na katero stran se nagne odločitev. Šele, ko je Kuropatkin z novimi voji pritisnil na japonske pozicije, je postal položaj Japoncev nevzdržljiv, vsled česar so se morali umakniti. Vendar pa se umikanje ni popolnoma posrečilo, ker je Kuropatkin ujel veliko število bežečih Japoncev in jim odvzel več baterij topov. Armada generala Nodzu je brez dvoma popolnoma poražena, a tudi položaj generala Oku na njegovem najskrajnejšem levem krilu je precej kritičen in ni izključeno, da bi tudi generala Oka ne zadela ista usoda kakor Nodza.

Obojestranske izgube v bitki.

Japonski viri zatrjujejo, da so Rusi v bitki ob reki Šaho izgubili najmanj 68.000 mož. Od teh jih je 12.000 ubitih, 56.000 pa ranjenih. Japonske izgube se še ne dajo ceniti. Misli se pa, da znašajo okoli 30.000 mož.

Iz Petrograda pa se poroča: Ruski generalni štab ceni japonske izgube v zadnji bitki na 60.000, ruske pa na 40.000 mož. Kje je zdaj resnica?

Najbolj čudno pa je, da Japonci vedo za ruske izgube, za svoje pa ne.

Obe armadi sta izmučeni in počivati, le tupatam udarijo kaki polki skupaj.

Izpred Port Arturja.

Port Artur še ni padel! Dne 3. novembra 1904 pa mora pasti, ker je admiral Togo sklenil, da ga ta dan podari japonskemu cesarju kot vezilo za njegov rojstni dan. Bodemo videli!

Ponoči od 17. na 18. oktobra se je približal ruskim nasipom večji japonski oddelek. Rusi so bili na napad pripravljeni in so imeli ukaz, da naj ne streljajo. Ko so se Japonci približali, so jih Rusi naskočili z bajoneti in jih pobili skoro do zadnjega moža.

V sredo popoldne so se Japonci navalili na oddelek ruskih strelcev, ki so pa njih napad odbili z velikimi izgubami in jim odvzeli en top. Istočasno je pregnala druga strelska stotnija japonske voje s pozicij na jugozapadni fronti.

Kljub tem uspehom še vedno mislijo v Tokiju, da so trdnjavi dnevi že šteti.

Ruski generalni štab pa zatrjuje, kakor se javlja iz Petrograda, da je po najnovejših poročilih iz Port Arturja popolnoma zagotovljeno, da se trdnjava še vzdrži do prihoda baltiskega brodovja na Daljni Vztok.

Baltiško brodovje

je vendar odplulo na široko morje. Iz Fakkebjerga na dan-skem otoku Langeland se brzjavlja z dne 17. t. m.: Baltiško brodovje se je danes ob pol 7. uri zjutraj pojavilo na obzorju in je ob 7/4. pasiralo južni rt Langelanda. Nastelo se je 24 vojnih ladij. Danska križarka «Heimdall» je v pozdrav oddala več strellov. Brodovje se je nato usidrilo v Langeland-Beltu med Brolykkom in Fakkebjergom, kjer so jo čakali trije parniki s premogom. Brodovje je naložilo premog in odplulo.

Iz Frederikshavna se javlja, da so vse ladje baltiske eskadre v noči 19. t. m. dvignile sidra in odplule v Severno morje. Vse te ladje se zbera pri otoku Madeiri, kjer se preskrbe z novim premogom. Nato se eskadra razdeli. Oklopnice in velike križarke plujejo okoli južne Afrike, male ladje pa gredo skozi Sueski kanal. Vse brodovje se zopet združi pri Sundskih otokih. Od tamkaj odpluje skupno vsa eskadra proti Vladivostoku. Do Vladivostoka ji je treba prepluti 16.000 morskih milj; zato bo rabila 85 dni, da dospe na Daljni Vztok šele sredi meseca januarja.

Ker je v tem času pristanišče v Vladivostoku že zamrznjeno, spremljajo brodovje ledolamci, med njimi tudi «Jermak».

Angleški listi pišejo, da je «Severno-nemški Lloyd» prodal Rusiji 40 ladij, ki so se preustrojile kot pomožne križarke. Vse te ladje spremljajo baltiško brodovje na Daljni Vztok. V noči od 21. na 22. oktobra je imelo rusko baltiško brodovje, vozeč proti Doveru, konflikt z nekaterimi angleškimi ribiški parniki. Ruske ladje so, misleč, da imajo opraviti z japonskimi torpedovkami, streljale in uničile več teh parnikov ter ubile nekaj ljudi. Razburjenost je radi tega na Angleškem velika.

Popis bajonetnega boja.

Ruski častnik popisuje iz bitke, ki se je vršila pred kratkim bajonetni boj njegovga bataljona s sovražno pehoto. Častnik piše: «Ni mogoče opisati grozote bajonetnega boja. Tu se brani iznenadni japonski častnik obupno s svojim mečem. Sedaj se zadere ostro bodalo v njegove prsi in hropeč se zgrudi na tla. Okrog in okrog žalostno, v srce segajoče klicanje. Toda nihče se ne zmeni za kri, ki dere v polokih, nihče za stokanje umirajočih. Del napadenih Japoncev se skuša rešiti ter dere sedaj padaje ter zopet se dvigaje po hribu navzdol. Toda tudi v begu ni rešitve. Dohitimo upehanega sovražnika ter bodemo in bijemo kakor blazni. Vse je nadvladala neka divja, živalska besnost, globoko v telesa se zadirajo bodala, težko padajo na glavo puškina kopita. Mehanično bode vse in bje naprej, brez premisleka, brez prevdarka, poslušajoč le trenotno divjo besnost ter hrepenenje po moreniju. Včasih gre bodalo skozi celo truplo ter se zadene škrtaje v skalo. Bajoneti se krive. Borilec se zaman trudi, da bi izvlekel bodalo iz mrtvega telesa. Ne da bi dolgo premišljaj, pusti orožje tictati v truplu, zgrabi puško najbližjega mrtveca ter hiti dalje. Vedno višje in višje se grmadijo mrtva trupla — že mislimo, da smo si priborili zmago ter si lahko odpočijemo. Toda kaj je to? Nekaj novega — cel dež karteč, granat in krogelj na-

polni kar naenkrat ozračje piskaje, brenčaje, zvižgaje. Vsak misli, da prihodnjo sekundo ne bo več živ. Vrste so redčijo vedno bolj, sedaj naredi padla granata zevajočo vrzel v vrsto tu, sedaj tam. Tu pade častnik z odtrgano glavo brez glasu na tla, tam zopet se valjajo v strašnem smrtnem boju grozno razmesarjeni vojaki; malo naprej je videti častnika, ki plane visoko v zrak ter se takoj nato z živalskim glasom zaklicaje zgrudi. Stokanja umirajočih in ranjencev že ni več slišati; že ga preglasa gromenje topov in pokanje pušk. Kamor pogleda oko, povsod potok krvi, smrtni boj ranjencev. Žal smo se borili proti premoči, bataljon se vedno bolj redči in obupava, trudna do smrti se umika mala četica preživelih, zasledovana od šrapnelov in sovražnih granat. In pri umikanju vidimo mirno ležati skupaj trupla prijatelja in sovražnika. Le njihova leža nam naznanja, da se je tu godilo nekaj groznega. Mnogi drže se v smrti orožje krčevito v rokah. In vmes pa stokanje, vzdihovanje ranjencev, v srce segujoče prošnje za pomoč, za požirek vode, za grizljaj kruha, za krpo sukna, da bi si ustavil deročo kri. Tih, tovo, hladno korakamo mimo tujega gorja, ki je tako veliko; naprej, hitro naprej — sovražnik in v njegovem spremstvu smrt sta nam za petami.

Dopisi.

Iz Ptuja. Oče Ornik nosijo očala, s katerimi vidijo v prihodnost — tako pravijo njegovi lrfanti — in res je moral zapaziti velik kup umazanega perila, ker je na stroške že itak preobloženih davkoplačevalcev napravil parno pralnico. Pa re samo ta vzrok je bil za napravo take pralnice, temuč tudi mržnje nasproti slovenskim pericam. Ta nova perilnica je podružnica našega slavnega magistrata, kajti umazano nemčursko perilo se razvrsti v dva dela. En del pere magistrat, drugi del nova pralnica. Prvi poizkus nove pralnice se je ponesrečil. Pralo se je namreč perilo iz dekliske meščanske šole, katero je vsled prevelike soda-primesi postalo popolnoma rumeno; drugi del umazanega perila iz tega zavoda je pral magistrat. Ta del pa je ostal vzlic različnim primesim popolnoma črn. Kaj pa je pravzaprav bilo? Naš oča Ornik so pognali nekega lepega de obče priljubljenega šolskega ravnatelja Loeblna, ker mu ni bil dovolj in dovolj nemškutar. Mnogo meščanov je nato vložilo prošnjo na pristojno oblast, da se preklíče premestitev g. Loeblna; dobili pa so od te oblasti odgovor, da so vzroki in službeni oziiri Loeblnovega odstranjenja znani. Nam so tudi znani. Evo jih: Naš Jože Ornik ima v dekliski meščanski šoli nastavljerjo neko ženišče kot oskrbnico ali ferboltarco, katera učenkam zabičuje Ornika pozdravljati le z Heil, Papa. Dozdaj je sicer še opustila naročilo na šolarke njo pozdravljati z Heil, Mama, pa bo že še prišlo. Tako izjemno stanje Ornika s ferboltarco pa ravnatelju Loeblnu iz pedagogičskih in нравnih ozirrov ni ugajalo in tudi ni trpel njeno umešavanje v šolske zadeve, ker je vedel, da babše ni učiteljica. Ker je tako razmerje in umešavanje prepovedal, je moral iti. Jože ni vedel, da je dotično,

od meščanov pristojni oblasti odposlano prošnjo podpisal naš častiti gospod prošti, in ko je to zvedel, nahrulil je prošta. Zakaj se je čast. gosp. prošti izgovarjal, da se je moral udati prošnji mnogih ptujskih dam in mu ni povedal resnice, nam ni znano. Toliko pa vemo, da mu je bilo razmerje med Ornikom in ferboltarco znano. Naša ferboltarca ima, kakor rečeno v Jožetu Orniku veliko zaslonbo, zatoraj ni čuda, da tudi neka druga taka dama iz tega zavoda ferboltarco posnema ter je stopila v enako gšpužno razmerje z nekim občinskim svetovalcem iz Bismarkove ulice.

Za danes dovolj. Prihodnjč pride roman neke natararice — ali občinski svetovalec in fal (po ceni) smodke.

Gšpusius.

Iz ptujskega okraja. Hutar Gniusek v Stojncih je velik prijatelj in čestilec ptujске nemčurske sodrge. Kakor ta, tako tudi Gniusek prodaja «kožuh» ali «smrdero», to je žganje, katero ljudstvo telesno in duševno ubija, ponemčuri in poživini. Ptuj ima vse polno prodajalen za žganje; mestni zastopniki ločijo žganje, pa tudi dva Ornikova svaka! Pri zadnji volitvi so žganjarji šli v boj za prijatelja Bračkota in zoper dr. Ploja. Stojnski Hutar se je pokazal posebno «künstnega». Pripovedoval je svojim zabitim poslalcem, da ne smejo dr. Ploja voliti za poslanca, ker ta bi vlekel na dan 18 gl. ali 36 K plače samo kot poslanec za eden sodni okraj, za drugih devet okrajev pa bi moral imeti devet namestnikov, vsak teh namestnikov pa bi služil 2 gl. ali 4 krome na dan, kar bi spet zneslo 36 kron stroškov. Odkod je Gniusek vlovil to «modrost», ne bode težko dognati. Ta klobasarija je pač bila «strohdumm»! O nesrečni «gajst», ki se zoveš «kožuh» ali «smrdera ptujska»!

Od sv. Marka niže Ptuje. Dornovski grajščak pl. Pongrac je najemnik lova v občini sv. Marka. Leta 1900 so njegovi fazani povzročili 41 posestnikom škode za 828 kron 83 vin. na setvih. Ta cenitev je bila nizka, škoda je bila dosti večja. Pa nemški grajščak tudi te škode ni hotel plačati, ampak je rekuriral do zadnje inštanice. Opravi ni nič, ker je bila krivica očitna; toda izplačanje škode je le zavlekel, prizadetim posestnikom pa je povzročil veliko potov in precej stroškov. Kdo more tako ravnanje bogataša nasproti revežem odobravati? Ta podla duša se je našla; to so bili patroni ptujskega «Štajerca»! Ti niso postopanja pl. Pongraca niti z eno besedo grajali, ker ta grajščak list tudi z denarjem zalaga. V plačilo so izvolili štajercijanci g. pl. Pongraca letos celo v okrajni zastop! Tako volijo odpadniki, izdajalci naroda in domovine, kateri nam Slovencem pridigujejo, da kmet naj voli kmeta! Škodo na prosu je dornovski rentnojster letos tudi cenil, pa kdo plača?

Iz ptujске okolice. Spominjam se Ornika, ki je hotel ociganiti ptujске Poljance. Ptujski Poljanci pa se od goljufa niso dali ociganiti. Slava Poljancem! Ko sem zvedel, kako so se fantje držali, bil bi poljubil vsakega od veselja.

Ali še se spominja, da je pred 4 leti obiskal cesarski namestnik grof Clary-Aldringen mesto Ptuj? To je tisti grof, tisti stari sovražnik, ki sedi na visokem stolu, da lahko pljuje po Slovencih. Župan Ornik je hotel takrat nesramno ogoljufati ptujске Poljance. Naznanil je

namreč, da pride visok gospod iz Gradea v Ptuj, prijatelj in dobrotnik Slovencev. Lepo bi bilo, ako bi ga prisrčno pozdravili v mestu Ornik je poslal svoje nemčurje po vaseh, nagovoril nekaj nevednih kmetov in fantov, ki so vabili okoliške Slovence, naj gredo pozdravljat svojega dobrotnika Lepo bi bilo, pravil je, ako bi prišli slovenski fantje na konjih pozdravljat tega visokega gospoda. Ornik je obljubil južino, pijače zadosti, kupil mnogo platna, da se razreže v zastavice, vozil se po vaseh, kupoval smodke, vino, pivo!!! Strašno rad bi bil imel slovenske fante! Zakaj? (Ornik je hotel «nafarbati» Claryja, da bi ta mislil, da je vsa ptujška okolica nemška, oziroma nemčurska! Op. uredništva.)

Hotel je goljufati. Slovensko ljudstvo je hotel spraviti ob čast. Ravno tistokrat je namreč dobrotnik Aldringen preganjal Slovence tako, da so morali naši zastopniki Gradec zapustiti. Slovenski poslanci so takrat izpredvideli, da v Gradcu ni mogoče več ničesar doseči. Kakor psi so se zaganjali Nemci v nas, med vsemi pa je bil najhujši — dobrotnik Aldringen. Tisti gospod pa obišče Ptuj! Ali si je mogel Ornik izmisliti kaj bolj hudobnega, kakor to, kar si je iztuhtal: Naj pridejo Slovenci pozdravljat Aldringena!

A vendar! «Le tiho! Le tiho! Da nihče ne bo zvedel.» Tako je šušmaril z onim zabovskim nemčurjem in s fanti, da smo zvedeli šele dan po Aldringenovem prihodu ptujski Slovenci, kaj je Ornik hotel.

Oj ti stari lisjak lisasti! Goljufati pa zna, goljufati!

Pomislite: Slovenci bi šli na konjih pozdravljat ti tega, ki ne privoščiti Slovcem niti življenja. Oj ti stari lisjak lisasti! Pravijo, da bi se lisjaku skoro zvijsa posrečila. Pravijo, da so bili fantje že zbrani, da so že jahali. Pravijo, da so krojači že rezali platno Bog ve se več, česar ljudje ne pravijo.

Kar so se fantje obrnili. Klicali so: „Ornik, nikdar! Nikdar več!“

Aldringena Slovenci niso pozdravili. Bili bi neumni, če bi šli častit sovražnika. Da, kadar bo Aldringen naš prijatelj, kadar bo za Slovence imel srce, takrat ga bodo pozdravljali tudi Slovenci. Ali kdaj bo to? Na Nikolovo!

Dva fanta sta mi pripovedovala, kako je Ornik tistokrat divjal!

Da, da, gospod poštenjakovič! Ta pa zna, jelite, Poljanci!

Gospod Ornik, ne zamerite ovčici, da se je spomnila na vas. Saj moja misel nikogar ne boli, samo mene, ker se mi smili naše ljudstvo, ki ga hočete imeti za norca. (Poljancev pa Ornik ne bode več eiganil!)

Iz Ljutomera. Te dni se konča v ljutomerskem okraju vinska bratev. Naše nade, dobiti dosti izvrstne vinske kapljice so nas nekoliko prevarile. Deževje skozi tri tedne je napravilo mnogo škode na kvantiteti in kvaliteti mošta. Vkljub temu pa bo vinska kapljica še precej dobra. Drugače vlada po trgu mir in posebno naši nemčurji mirujejo po zadnjih volitvah v četrto kurijo, ker so se napanjali ko spomladanske žabe, da bi bil izvoljen večni kandidat Vračko z Orehovec, za katerega so vsi nemčurji, od zadnjega hlapca do najvišjega uradnika agitirali in glasovali; plakatov za Franca Vračka je mrgolelo na vseh voglih, letalo in lazilo se je okoli, da bi se, kjer mogoče, zapeljala slovenska dušica in bi dobil Vračko od ljutomerskega nemškutarstva en glas več.

Res so spravili nemčurčki na volišče, kar so imeli, in zalibog med njimi je bilo mnogo naših zapeljanih ljudi. Naša stranka bi imela 30—40 glasov več, če ne bi merodajni krogi zamudili reklamacijske dobe in če bi se v trgu samem več agitiralo. To naj nas uči za prihodnjic. Med najhujšimi agitatorji je bil glava trga Ljutomer, general nemškutarke stranke, naddavkar Ksandi Duller, bivši komi. Ako bi bila naša vlada nepristranska, bi morala tega moža poslati že davno tja, kamor sliši, med politične agitatorje in intrigante in ne v c. kr. davčni urad. Ta uradnik ščuva in ruva zoper vse, kar je slovenskega, surovo postopa z davkoplačevalci in se najraje bavi s politikom, nam Slovcem sovražno. Vprašamo vis. c. kr. finančno ministrstvo, ali je ta uradnik nastavljen za politične namene v našem trgu — izvoljen je v občinski odbor in okrajni zastop — ali v izvrševanje posla c. kr. uradnika. Ta mož se udeležuje ostentativno pangermanskih slavnosti, v svojem stanovanju ima Bismarka, katerega čisla kakor svojega boga. V trgu stoji na čelu vsemu gibanju Slovcem nasproti in takšen mož se zove c. kr. avstrijski uradnik. Bodi povedano, da ima v Ljutomeru svoje pod- in naduradnike v zaklju, to se pravi s svojo lisičjo zvijsčnostjo vsakega komandira in terorizira. Njegov generalni štab obstoji iz jako imenitne trojice. Prva je «šparkasa-sekreter» Karl Wirt, mož jako dvomljive profeklosti, kateri je že vsemogoči posel in «profesijon» opravljal. Bil je svoj čas soštar, igral je pri potujuči komedijanski družbi klovn in bogve kaj se družega. Ker nikjer ni bil za rabo, so ga sprejeli ljutomerski nemčurji v svojo sredino, ker boljših ljudi menda ne dobe in od tega časa igra to nesrečno človeče veliko ulogo v našem trgu. Drugi njega jako vredni član ali adjutant je znani napihnjeni, oziroma skrmljeni in dobro rejeni puran Janko Erjavec. Da je tista propala izdajica takšnega značaja, bodi dokaz, da se niti ni udeležil pogreba po nagli smrti svojega rajnega očeta, kar se je splošno od obeh strank obsojalo. Kdor izda svoj jezik, ta ni vreden, da ga zemlja nosi, in takšnega značaja je dotični nemškutarški agitator, pred katerim se vsak pošten človek samo odpljune. Tudi v našem trgu se temu nesramnemu nemčurju na sto korakov naj izognemo. Zadnji tiste trojice je pisac in štacunar notarja Thurna po imenu mladi Anoschek. Ta siromašna reva, katera okoli lazi kakor pohabljen stara mašina in si domišljuje, da bo enkrat mati Germanija prišla ter njegovo puhlo glavo s hrastovim vencem ovila in njegov zmiraj lačni želodec s pristnimi germanskimi želodi (najboljša hrana za nemškutarje) napolnila. Tistim gospodom se pridružujejo mlečnozobi praktikanti in drugi nekateri uradniki davkarije ter «stari» Nemeč od c. kr. glavarstva, kateri se po našem trgu napihuje in okoli suče, kakor kaki zaljubljeni golob na strehi in pri tem misli, da je on prva oseba v celem okraju. Drugi uradniki niso nič boljši, kar je bilo že večkrat v drugih časopisih opisano, kakor razne priložbe zoper nje navedene.

In tako, dragi bralci našega ljubega «Slovenskega Štajerca», je pri nas; v okraju, kateri je popolnoma slovenski in po katerem bi radi nemškutarji raztegnili svoje kremplje — a ne boste, vi nemčurčki, pihali kaše. Bo že enkrat prišel čas, da jo boste popihali tja, kamor vas vaše srce vleče — v nemški rajh — in naš kraj bo en-

krat čist in prost te nemškutarke nesnage. Le večkrat pridi, ljubi «Slovenski Štajerc», med nas in ogledaj si na lastne oči — z dobro kapljico ti bomo že postregli — to puhlo in črvivo nemškutarijo in ti, ljubo slovensko ljudstvo, pridno čitaj «Slov. Štajerca» in s tem se vzbujaj in zavedaj slovenske krasne domovine. «Lotmerski medved.»

Iz gornjeradgonskega okraja. Orehovska nemškutarška kultura rodi sa. l. Ko sta v nedeljo dne 25. m. m. šla zakonska Močnik iz Stavešine k rani službi božji k Sv. Petru pri Radgoni, napadel je neki po Wratschkovem receptu vzgojen fantalin iz Orehovec in ga nevarno ranil z nožem na glavi. Ravno istega dne popoldne je prišel v gostilno g. Škerleca v Gornji Radgoni, kjer se je vršila slavnost bralnega društva, delat nemir glavni adjutant orehovskega Wratschkota, Ludvig Mlinarič, po domače «Miklošek», ukradel je v gostilni vrček za pivo, ga pri odhodu iz okrajne ceste zagnal članu «Murskega Sokola» v čelo ter mu prizadjal težko in nevarno rano. Tako toraj vzgojuje ta prerok svojo bando! Ker vidijo ti nemškutarji, da se bližajo poginu, bi radi poklali vse Slovence, ki ne trobijo v njihov rog. A naše oblasti pa vse to mirno gledajo! Pa prišel bode čas osvete tudi v našem okraju, in tem glasnejše bode zasumelo: Kje si, pravica? Kdo se poteguje zanjo? Kdo le slepari in njo takorekoč tepta z nogami?

Iz Gornje Radgone. Dne 25. m. m. smo obhajali gornjeradgonski Slovenci prelepo slavnost, katera nam bode gotovo vsem ostala v živem spominu.

Našo kmetijsko in bralno društvo je obhajalo namreč desetletnico svojega obstanka in objednem dalo blagosloviti novo mladeniško društveno zastavo, kateri je kumoval naš novoizvoljeni deželni poslanec c. in kr. dvorni svetnik g. dr. Miroslav Ploj.

Ze na vse zgodaj je pričakovalo zavedno šentpetersko ljudstvo na gornjeradgonski postaji svojega vrlega in dičnega poslanca in ga spremljalo proti cerkvi, kjer se je vršil prvi del društvene slavnosti, in to je bilo blagoslovljenje že omenjene zastave.

Drugi del slavnosti se je pričel šele okoli 3. ure popoldne. Predvsem je nastopal na prostem čili «Murski Sokol» s svojimi prostimi in tudi drugimi vajami na orodju, in sicer tako samozavestno in čilo, da se je ljudstvo kar čudilo.

In res z nekim ponosom si moral gledati na to krasno in krepko četo vrlih sokolov v njihovih rdečih srajcah, kateri so nam pokazali, da je ta krasna in vzvišena sokolska ideja za naše slovensko ljudstvo res velikega pomena.

Gotovo je bil nastop «Ljutomerskega Sokola» najlepši del naše slavnosti, za kar mu gre tisočera zahvala.

Potem so se vrstili razni govori, katerih vseh ne morem tukaj navesti. Zadostuje naj, ako samo navedem, da je bilo ljudstvo nad vse navdušeno, čemur pa se ni čuditi, saj smo imeli v svoji sredini našega novoizvoljenega deželnega poslanca, kateri je naša dika in naš ponos.

Toda pošten Slovenec ne sme obhajati pri miru in nekaljeno svoje slavlje.

Slavni Bračko iz Orehovec se sicer ni prikazal na naši slavnosti kakor pred desetimi leti, kajti grozen poraz in poraz pri zadnjih volitvah je bil le prevelik, a odposlal je jednega svojih hlapcev, kateri naj bi delal

nemir in nered na slavnosti. To nalogo pa je tudi vestno izpeljal, saj je iz istega gnjezda, kjer Bračko zapoveduje svojim vzornim in poslušnim Orehovčanom.

Tudi ti, dragi «Slovenski Štajerc», poznaš morebiti tega junaka «slavnega» Ludvika Mlinariča, vulgo „barona Mrlinčiča“, katerega „slavne“ čine je že zabeležil v prejšnjih letih „Slovenski Gospodar“.

Ta, že večkrat kaznovana in sumljiva prikazen se je pririla v naše slavnostne prostore in delala opazke med govorom našega dičnega poslanca dr. Ploja, s katerimi je ogorčil vse navzoče občinstvo.

Ljudstvo je izrečno zahtevalo, da se taka baraba odstrani, kateri želji so vrli sokoli takoj ustregli in „baron Mrlinčič“ je dihaval zopet sveži zrak.

Ker pa se je hotel spet s silo preriti v slavnostne prostore, mu zastopi pot jeden izmed sokolov in mu pove z mirnimi besedami, da mu vstop v notranje prostore ni dovoljen. Tu pa pograbi Mlinarič kupico, katero je nosil pod suknjo skrito in kakor se vidi, nalašč že za to pripravljeno in jo vrže, navdihnjen poln „Bračkove svete ljubezni do ubogega kmeta“, s tako silo sokolu v glavo, da se razleti na drobne kosce, prizadene sokolu dve globoki ter nevarni rani in še rani dva druga v bližini stoječa moža. Tu glej, Bračko, sad tvojega evangelja, oznani ta slaven čin tvojega li udanega in zvestega hlapca v ptujskem „Štajercu“! Ali mar lahko zanikavaš, da ta baraba Mlinarič ni tvoj ljubljenec, tvoj najplodovitejši oznanjemalec in pospeševatelj tvoje očetovske ljubezni do slovenskega kmeta, češ: „Kmet naj voli kmeta“?!

Bračko, ponosen si lahko na take tvoje podrepnike, glej, kako daleč si že prišel s tvojo „ptujsko krotko“. Človek si niti ne upa iti pri belem dnevu skozi orehovsko vas, da bi mu ne porinil kdo nož ali kakó drugo bodalce za tilnik. Onega dogodljaja, kateri se je pripetil pred kratkim, nočem niti navesti, ker se sramujem, da sem sploh sosed Orehovcev. Pa naj bode, kakorkoli že hoče! — Ti Bračko in tvoj veren sluga Mrlinčič, pa si zapomnita enkray za vselej: Naše pošteno slovensko kmetško ljudstvo se ne bode nikdar ustrašilo te vajine taktike, in mi pošteni Slovenci vendar nismo taki ciklopi, da bi se nas moralo pobijati s steklenimi kupicami, magari če bi bil očka Bračko naš poslanec! Da pa ne boš odveč ljubkoval nas „prekletih Slovencev“ (kakor se navadno sam izražáš), te hočem pomiriti z nekim posebnim poročilom, in gotovo bode prišel čas, ko lahko razliješ svojo jezo (pa ne v podobi kupic) na vse iste Slovence, kateri te sedaj niso hoteli voliti. Ta teden sem dobil zasebno poročilce, v katerem stoji: „Stiger molči ko stena v deželnem zboru! Njegovo jedino interpelacijo nam je navesti, namreč, da se naj Bračku rezervira za prihodnje deželnozborske volitve kurulični stolec, na katerem bo sedel novoizvoljeni deželni (deževni) poslanec Bračko.“

Iz gornje Poljskave. Tukajšnji privandrani nemčurški pek Berghaus ob vsaki priliki pokaže, kako sovraži in zaničuje Slovence. Prizadeva si na vse mogoče načine, da bi izpodrinil Slovence iz njihove zemlje, na katero naj bi se naselili pruski protestantje. Pomagača, kateri raznaša njegove zemlje po okolici, je nahujskal, da draži Slovence s frankfurtarsko verižico. Če pek Berghaus ne more videti Slovencev, naj pograbi svoje stare zemlje, pa naj gre na Prusko častit Bismarka in nemškega cesarja. Mi ga ne

bodemo pogrešali! Kdor ni znani, je proti nam, kdor je pa proti nam, jih zna dobiti po čeljusti! To naj si zapomni vsak prusjak na slovenski zemlji! Gornjepoljskovičani so se menda že naspali in hočejo ustanoviti bralno društvo. Bilo bi res jako potrebno. Proč z nemčursko sodrgo!

Sovaščan.

Iz mariborskega okraja. (Paprika Wiestaler.) Kdo ga še ne pozna v mariborskem okraju tega velikega bahatega nemškutarja s še skoro večjim paprikanosom v sredini sicer velike, a žalibog votle buče. Veseli se, ljubi «Slovenski Štajere», da sediš ti tam daleč za Pohorjem in ne tukaj pri nas na Bresternici, ker sicer bi moral tudi ti znani vred poslušati «vedno pametne» besede tega nemškutarskega suroveža.

In še enega ti morem predstaviti, prej ko Ti povem, kaj da sta ta dva «kunštna» gospoda napravila. Je to namreč neki pijanček Grace, ki je s svojimi groši zapil tudi svojo pamet in povrh še narodnost. K vsej nesreči si še domišljuje ta človeček, da je učitelj. Kakšen pa je, si lahko mislite?

Ta dva lopova sta si pri zadnjih volitvah v deželni zbor dovolila sledeče: klub tajni volitvi odpirala sta namreč vsakemu volilni listek takoj, ter ga pogledala, da sta potem vedela, kdo je volil žnjimi in kdo da ne.

Pijanec Grace je gledal in delal to kot vladni komisar. To dejanje je dovolj jasno pokazalo, kakšna nesramna baraba, da je ta «naš» Wiestaler in cesar da je vsega zmožen pijanec in vladni komisar Grace. Povej zato vsem Bresterničanom, da se naj ne dajo več od te bahate paprike voditi za nos, ter da naj tej nemčurski duši povedo enkrat, kar ji gre. Vsakemu svoje — nemčurju pa breo!

Iz Slivnice pri Sv. Jurju ob južni železnici. Dobro si nam došel, dragi «Slovenski Štajere», ki neustrašeno bicaš naše narodne sovražnike. Povedati ti pa moram, da še vedno prihaja k nam tista ptujška cunjja, ki jo izdajajo nemčurski sleparji. Glavni agitator za ptujski sleparski list je trebušasti trgovec na Glinici, kateri ga tudi zastonj deli med ljudstvo. (Saj pruska «Südmarka» zalaga «Štajerca», zato ga lahko zastonj dele! Opomba ured.) Ta privandrani trebuhar se je predrznil, da je naročil za slovensko Slivnico listi «gift», ki ga izdeluje celjski nemčurski smrdljivi mlin. Tudi njegov sosed pokaže ob vsaki priložnosti, da so mu ljubši Prusi nego Slovenci. Zato pa, slovenski Slivničanje, zapustite nemčurske trgovce in gostilničarje, naj sami jedo svoje blago, mi pa idimo rajši v Št. Jur k slovenskim narodnim trgovcem.

Iz Brežic. Znani nemčur in glavni agitator pri volitvah za nemčurja Wratschkota, Matheis ali po domače jajčji baron, se kar jeze peni, ker mu Slovenci nočejo več nositi grošev. Pa kaj si zmisli zvita buča? Ker je Matheisu dobro znano, da slovenski kmet ve, da on ljubi samo dvoje, to je slovenske groše pa pruskega cesarja, je sklenil stari lisjak, da malo «nabarba» slovenskega kmeta.

Dasi zelo nerad, naložil je v svoji izložbi polno kravat v slovenskih barvah, da bi naš kmet mislil, da je tudi on Slovenec. Pa v to zanjko nas jajčji baron ne bode ujel. Mi vemo, da jajčji baron bolj časti Bismarka in nemškega cesarja, kakor pa avstrijskega cesarja in da on iz dna svoje nemčurske duše sovraži slovensko ljudstvo. Zato

si pa zastonj prizadeva, da bi nas spravil v svojo trgovino pa če se še stokrat bolje prilizuje Slovincem. Na kak način se mi Slovenci lahko odkrižamo sleparskih nemčurjev, je Matheis sam povedal nekemu kmetu. Dotični kmet si je bil nakupil različnega blaga v narodni trgovini Uršiča in Lipeja, po železnino pa je šel k jajčjemu baronu, ker Uršič in Lipej takrat še nista imela železnine. Matheis je bil tako predrzen, da je vprašal kmeta, za kaj je kupil druge stvari pri Uršiču in Lipeju. Kmet mu je odgovoril da samo zato, ker sta Uršič in Lipej slovenska narodnjaka in da hoče odslj kupovati samo pri Slovincih. «Če bo vsak tako delal,» pravi nato Matheis, «potem pa jaz ne bom nič prodal in lahko svojo trgovino zaprem.» Dà, Slovenci, delajte vsi tako, in kmalu ne bode več nemčurskih sleparjev med nami.

To bi bila sramota, da bi mi podpirali tiste ljudi, ki nas sovražijo in zaničujejo. Saj imamo svoje ljudi. Pri narodnih trgovih Uršič in Lipej se dobi najraznovrstnejše blago, kakor železnina, usnje, specerijsko blago i. t. d. Matheis se je sicer v novejšem času začel prilizovati Slovincem, katerim večkrat zatrjuje, da je še celo boljši Slovenec, kakor pa Uršič in Lipej, vendar mu kaj takega more verjeti samo kak tepe. Anglež podpira Angleža, Francoz Francoza, Nemec Nemca, Slovenec pa hoče podpirati Slovenca, kdor pa podpira nemčurja, ta je pasjega biča jako potreben!

Spodnještajerske novice.

Nesreča v Celju. Na cejskem kolodvoru se je hotel Majdičev hlapec skobacati na težak parizar, ki je bil naložen s pšenico. V tem sta konja potegnla in hlapec je padel z voza ter bil tako hudo poškodovan, da najbrže ne bo okreval.

Zastrupila sta se dva brata. Neka ciganka je dala sinovoma viničarice Macenovica na Velikem vrhu pri Zavrčah «sredstvo za pogum in moč». Bil je — arzenik. Ko je brat Ferdinand moral te dni k vojakom, spremljal ga je njegov brat Jurij na kolodvor. Brata sta pred odhodom povžila ono «sredstvo za moč in pogum». Brat Jurij je drugi dan umrl, brata Ferdinanda so pa v Celju v železniškem vozu dobili mrtvega.

Umrl je v Gorici enoletni prostovoljec medicine g. A. Jesih iz Konjic na Štajerskem. Na vojaških vajah si je nakopal bolezen.

Ubila se je v svoji kleti pri Mariboru posestnica Franciška pl. Moser.

Ubila je kobila pri Lavriču na Frankolovem Jurija Stebleta p. d. Brenkeca, nekdanjega posestnika iz Zreč, v četrtek 13. t. m. nekoliko pred mrakom. Tam si je naročil voz, da bi se odpeljal domov. V hlevu pa je pred odhodom hotel sam kobili zavezati rep, ker je bilo grdo vreme. A živince je še mlado, udarilo je in zadelo nesrečneža s tako silo v trebuh, da je takoj izdihnil. Komaj 36 letni mož je zapustil ubogo ženo s tremi majhnimi otroci.

V konkurz je prišel tovarnar papirja Adolf Goldmann na Laskem.

Na Dobrni je bilo letos 1012 gostov.

Nadžkof Kohn na Štajerskem. Bivši nadškof olomuški dr. Kohn je kupil graščino v Ehrenhausenu na Štajerskem od barona Salvija.

S Koroškega.

Koroški deželni zbor. Za izredne poprave deželni cest se določi za l. 1905. poleg že dovoljene svote po 51.080 K še 10.800 K, torej skupaj 61.880 K.

Predlog narodno-gospodarskega odseka, da se ustanove v Velikovcu in Špitalu zimske poljedelske šole, se sprejme. Poslaenc Grafenauer zahteva, da mora biti na velikovski šoli vsaj ena učna moč zmožna slovenskega jezika. Sicer pa se o celi stvari še ne more sklepati, ker se ne vé, ali bo dala država kak prispevek. — Deželni predsednik nato pové, da je za vsako šolo določen prispevek po 1000 K, poslanec baron Aichelburg pa zagotovi poslanca Grafenauerja, da se je na velikovski šoli poskrbelo za slovensčine zmožnega potovalnega učitelja. Poslanec Grafenauer je utemeljeval zahtevo občine Galicija glede nakupa primernega poslopja za šolo, katero zadevo deželni zbor zavlečuje. Dekliškemu liceju se je dovolilo za leto 1905 prispevka 1500 K. — Na predlog poslanca Doberniga se je sklenilo s prihodnjim šolskim letom ustanoviti v Beljaku meščansko šolo. Deželnemu odboru se je naročilo, naj ukrene z deželnim šolskim svetom vse potrebno, da se v Špitalu ustanovi s prihodnjim šolskim letom dekliška meščanska šola. V imenu finančnega odseka je poročal poslanec Burger o pokritju deželnih potrebščin. Predlagal je, naj se pobira užitninskega davka na vino in mošt 100 odstotkov na deželno naklado, nadalje pa se naj sklene zakon, da sme dežela pobirati samostojno deželno naklado tudi od vina in mošta, ki ga imajo zasebniki za lastno porabo, in sicer bi se od takega vina pobirale naklade po 12 K, od polovina in mošta pa po 9 kron. V mestu Celovcu bi naklada ne smela znašati več kot 6 K, oziroma le 3 K. Poslanec Kotz je govoril za povišanje deželne naklade na direktne davke. Sprejel se je zakonski načrt v taki obliki, da mesto Celovec ne sme imeti pri novih nakladah nikakih izjem. Nadalje se je sklenilo, da je od vina in vinskega mošta pobirati 120odstotno deželno naklado. Slednjič se je sprejel še predlog, s katerim se vlada nujno pozivlje, da prekliče prepoved glede izvoza klaje.

Pruski »šulferajn« je začel kakor polip raztezati svoje kremplje po koroških Slovencih. Plačani pruski agentje ponujajo slovenskim občinam in okrajnim šolskim svetom do 25.000 K, če se dovoli zidanje »šulferajnske« šole. Koroški Slovenci, ki so v narodnem oziru najbolj mlačni, seveda radi dovolijo zidanje take šole, ki jih ne bode kakor sami mislijo skoro nič stala. Nazadnje pa morajo navadno plačati Slovenci sami, pruski denar pa se razdeli med učitelje, da bolj marljivo pripravljajo slovenske otroke za pruske podanike.

Razne stvari.

Veselja boš malo užival na sveti, ker dnevi življenja ti kratki so šteti. Tako je pisal

ptujski »Štajerc« 21. avgusta 1904. Dne 16. oktobra 1904 pa piše Ornikov »Štajerc«, da so ustanovili naš list »dohtarji, farji in slovenski trgovski milijonarji«.

Kje pa je tvoja logika, Jože Ornik? Če je toliko milijonarjev pri listu, zakaj naj bodo potem listu kratki dnevi življenja šteti? Jože, Jože, v tvoji glavi ni vse v redu!

»Milosrčni« ptujski sleparji. Satansko hudobni Ornik s svojo istotako hudobno bando okoli »giftne krote« si ne more pomagati iz zagate, v kojoj ga je spravil »Slovenski Štajerc«, očitajoč mu nepobitne sleparije. Ne preostaja mu torej druge zvijače, kakor da skuša očrniti moža, našega urednika, kojega je sam spoštoval. Pod nož svojim »zanesljivim« ptujskim sodnikom si ga pa ne upa dati, dasi mu to radi dovolimo, ker ve, da bi se končno vendarle blamiral. Očka Ornik tudi povdarja v svojem listu o svoji milosrčnosti, ne pove pa, kako je bilo pri obračunu z našim urednikom; ne pove, da je on (Ornik) še danes temu precej kronic dolžan na zaslužku! Ornik mora že vedeti, kaki butelni so njegovi naročniki, zato jih pač sme krmiti s tako pašo. Heil und Sieg — zaslužil boš še — štrik!

Slovenski poslanci in Drava. Dne 28. septembra t. l. je poslanec dr. Fr. Jurtela z dr. Mir. Plojem in skupno z vsemi drugimi slovenskimi poslanci v deželnem zboru štajerskem stavil predlog zaradi zavarovanja levega brega Drave, t. j. od okrajnega mostu pri Borlnu dol, kar spada tega obrežja v občine Meretinci, Malaves, Gajovci in Formin. Ta predlog je prišel dne 7. oktobra t. l. prvokrat v razpravo, ker ga je bilo odkazati odseku. Že v pismenem predlogu so slovenski poslanci povdarjali, da je nastala potreba, da se vendar enkrat tudi na zavarovanje levega brega Drave v obsegu imenovanih 4 občin misli, ker se je reka tu zasuknila proč od desnega brega, kateri je deloma po umetnem zidu, deloma po naravnih pečinah dobro zavarovan zoper deročo Dravo, ter se z vso silo obrnila proti levemu bregu. Naglašalo se je, da so občinski zastopniki že večkrat razne komisije in uradi opozarjali na nevarnost, katera jim preti, ako najde Drava pot v staro strugo in pridere do hiš; da občine same in s svojimi sredstvi ne morejo obvarovati logov ob Dravi, kamoli Pesnice! V seji dne 7. oktobra t. l. je poslanec dr. Jurtela utemeljeval predlog ter še posebno naglašal, da se je za Dravo zdaj sploh prav malo storilo. Povdarjal je okolščine, da se ob Dravi dosihdob ni izvršila nobena regulacija, ampak le kopanje, da bi se prvo regulacijsko delo ob Dravi šele takrat izpeljalo, ko bi prišlo res do regulacije glede proge od Ptujja mimo Brstja, Zabovec pa do sv. Marka, za kojoj je načrt že ministrstvu predložen, da se pa mora med tem tudi tam pomagati, kjer je pomoč najbolj potrebna; to pomoč pa da potrebujejo občine Meretinci, Malaves, Gajovci in Formin prav nujno.

Vnovič prosimo, da se nam naznanijo zagrizeni nemčurski trgovci, gostilničarji in drugi obrtniki, zlasti pa tisti, ki prodajajo ptujskega »Štajerca«.

Iz Solnice ob Dravi. (Tukajšnji lažirodobjubi.) Našemu gospodu županu, ki je obenem tudi predsednik tukajšnjega bralnega društva, katero pa zdaj spi spanje pravičnega, se je tudi zdelo potrebno, agitirati za svojega kolego Stigerja, in tako pripomagati

temu prusaškemu kramarju do zmage. Stiger in naš g. župan Hernak sta obadva od Slovencev obogatela, in tedaj ni čudo, da jih zdaj skupno bijeta po glavi.

Bralno društvo v Selnici, le sladko spavaj! Saj imaš dobrega očka, ki te je zazibal v spanje.

Trikrat •Heil• takim rodoljubom!

(Dotično društvo menda ni slovensko, kajti da bi imelo slovensko bralno društvo za predsednika človeka, ki je volil prusjaka Stigerja, to bi bil uže največji škandal! Prosimo pojasnila. Uredništvo.)

Zunanje novice.

Rezervnika v vinskem sodu. Iz Rusije poročajo o tragikomičnem slučaju, kako so se hoteli rezervniki odtegniti vojaški službi. Dva rezervnika v Kišenevu, ki sta se hotela odtegniti policijskemu nadzoru, sta zlezla v dva velika vinska soda, ki sta ju dala zapreti in naložiti na voz, da zapustita na ta način mesto ter ubežita. Stvar pa je izvedela policija, ki je ustavila voz, izločila oba soda, ter jih valila skozi celo mesto po slabem tlaku v vojašnico. Tu sta bila oba nesrečnika, ki sta bila nezavestna in na celem telesu pokrita z ranami, spravljena iz sodov ter izročena vojaški oblasti.

Deset misli omožene žene. Omožena ženska misli: 1. da je bila s 16. letom lepo, mlado dekle; 2. da je imela mnogo snubcev ali bi jih vsaj lahko imela, ko bi jih hotela; 3. da so njene tovarišice starejše kot pravijo; 4. da ima pravzaprav vendarle dobro srce; 5. da ljudje preveč govore o lepoti gospe X. ali gospe Y.; 6. da bi njen mož bolje storil, ko bi se vedno ravnal po njenem nasvetu; 7. da ima njena tašča precej neprijetnih lastnosti; 8. da so njeni otroci lepši kot otroci gospe Z.; 9. da bi rada vedela, če gre njen mož, kadar gre od doma, vedno tja, kamor je rekel, da pojde; 10. da je treba usmiljenje imeti s — starimi devicami.

Defraudant Jenner prijet. Kakor znano, je pret. mesec sluga nemške centralne banke na Dunaju, A. Jenner, poneveril 235.000 K ter izginil. Iskali in lovili so ga po celi Evropi, tudi po Ljubljani, dočim je bil Jenner na Dunaju. Vsled obvestila z Reke je namreč graška policija prišla na kolodvoru nekega 28 letnega Ludovika Pflicka in 24 letno njegovo ljubico, od svojega moža ločeno Viktorijo Auer. Oba sta rojena na Štajerskem. Pflick je takoj priznal, da ima okoli 9000 K Jennerjevega denarja pri sebi. Nadalje je povedal, da mu je neki Gottstein prinesel dvajset dni po Jennerjevem poneverjenju 136.000 do 137.000 K, naj jih v raznih deželah naloži. Pflick se je z denarjem res peljal v Varšavo in Odeso, a stvar se mu je vendar zdela nevarna ter se je vrnil na Dunaj in Gottsteinu ponujal nazaj denar, ki ga pa ta ni hotel sprejeti. Nato se je Pflick peljal v Reko, kamor pa je prišel Gottstein za njim, ker mu ni prav zaupal. In Pflick je Gottsteinu na stranišču hotela vrniti ves denar razen 9000 K. O tem je Pflick nekoliko zaupal nekemu prijatelju, ki ga je policiji izdal. Z Reke se je Pflick peljal v Gradec, a od tam se je hotel vrniti baje na Dunaj. Končno je tudi povedal

graški policiji, da je Jenner se vedno na Dunaju skrival pri fotografu Bauchbuchnerju. Policija je vse telefonično naznanila dunajski policiji, ki je Jennerja res našla pri omenjenem fotografu v neki temni čumnati. Pri njem pa so dobili le 7200 K; pozneje pa se je našel pri njem tudi načrt kraja, kjer je denar zakopan. Priznal je, da je razen 230.000 K poneveril še dve denarni pismi s 40.000 K. Pflicka, pravi, da ne pozna. Povedal je, da je po poneverjenju sicer zbežal z Dunaja, spal podnevu ter hodil ponoči. Toda, ko je čital v časopisih opis svoje osebe, se je bal, da bi ga spoznali, zato se je vrnil na Dunaj ter se skrival pri omenjenem fotografu. Fotografu so tudi zaprli.

Zopet senzačen roparski umor. V Hamburgu so našli konzulovo vdovo Dürfeld v njenem stanovanju s sekuro ubito in oropano.

Tri milijone več dolga kot premoženja. Pri dunajski tvrdki S. Taussig se je sleparilo že leta in leta. Solastnik imenovane tvrdke je samo na borzi zaigral nad 700.000 kron; za vlačuge je pa izdal še večje svote, čeravno je bil poročen in je imel s svojo ženo pet otrok. Slednjič pa je pobral ves denar in hotel zbežati v Ameriko. Policija pa ga je na Španskem prišla in dobila pri njem še 700.000 kron, katere mu je seveda odvzela. Slovenci, varujte se nemških sleparjev!

Roparski umor v Londonu. V neki najživahnějšíh londonskih ulic je bila pred kratkim zjutraj umorjena neka stara prodajalka časopisov. Zjutraj so jo še videli, kako je pred vrati sprejemala časopise, ko pa je prišel ob 8. uri neki redni odjemalec po svoj časopis, je našel časopise razmetane po tleh, trgovinoprazno. Ni pa tega takoj naznanil, temuč je začel časopise pobirati, urejevati in prodajati, misleč, da se je starka zamudila. Ker pa je v pol uri ni bilo nazaj, je poslal soseda k policiji. Policija je šla v stankino stanovanje ter našla ženo mrtvo na postelji. Ropar ji je zvezal krilo okoli glave, da se je zadušila. Zdravnik je izjavil, da bi jo bili še lahko rešili smrti, ako bi ga bil kdo poklical pol ure prej.

Poneverjenje med Nemci. Blagajnik nemške ljudske banke v Vitkovcih (Moravsko), Viljem Stefan, je poneveril 70.000 kron ter zbežal. — Za enako svoto je oslepil razne stranke agent Jos Kohn na Dunaju ter zbežal z denarjem v Ameriko.

Roparji odpeljali zdravnika. Iz Soluna poročajo, da so roparji odpeljali v vasi Ksandra grškega zdravnika Koprosesa, ko se je isti podal k nekemu bolniku. Žena zdravnikova je prejela pismo, v katerem se jo pozivlja, naj dostavi na določenem mestu 400 turških funtov odkupnine.

O morilki Klein in njenem možu. V zadnji številki smo poročali, da so našli v stanovanju trgovca H. Kleina nekega nezuanega moža umorjenega. Umorjeni mož je bil dunajski hišni posestnik, Sikora, ki je rad zahajal k slaboglasnim ženskam. Morilca sta bila prijeta v Parizu in se odondot poročata sledeče: Prvi sum, da sta prišla morilca pariški policiji v roke, je zasledila hišnica Roseaux tiste hiše, kjer sta si Kleinova najela sobo za letnih 135 fr. Hišnica je čitala v nekem časopisu opis zločinske dvojice; pri tem jo je opis opozoril

na nova stanovanca posebno zato, ker je bilo pisano, da morilka Klein slabo sliši. Naznanila je svoj sum policjskemu komisarju. Pri zasliševanju se je vedla morilka zelo zapeljivo in koketno, je očitala detektivu, ki jo je zasliševal, da je negalanten ter je konečno »priznala«, da je skrivoma sprejela v svoje stanovanje na Dunaju rusko dijakinjo, ki je imela dva ljubčka, enega črnega in enega plavolasega. Ti trije so najbrže umorili Sikoro. Truplo je našla 4. t. m. ter se je tako prestrašila, da je z možem pobegnila z Dunaja, ker se je bala neprilik. Vse, kar so časopisi pisali, je bilo zlagano. Za svojega zagovornika si je izprosila dunajskega odvetnika dr. Stimmerja, ki je tudi zagovornik Matašičev. O imenih svojih podnajemnikov in od kod ima svoje dragocenosti ni hotela ničesar izpovedati. Opetovano je izjavila, da jo zamorejo kvečjemu zaradi dovajanja obsoditi. Glede svojega moža je rekla, da o vsem tem ničesar ne ve. On niti ni vedel, da se ne peljeta v Budapešto po dototemuč v Pariz. Mož se očitno dela bedastega. Pri zasliševanju je rekel, da je menil, da ga preganjajo zaradi dolgov pri svoji obrti. Svoji ženi pa je vedno vse veroval, kar mu je rekla. Otročje veselje je kazal, ko so mu izročili 20 frankov, da siboljša hrano. Drugi večer je Kleinova prosila, da bi smela videti moža, kar so ji dovolili. Žena je rekla svojemu možu pri tem sestanku v prisotnosti ječarja: »Ljubim te! Ljubim te neizrečeno! Obljubi mi le eno: da se ne boš dal ločiti!« Klein je odgovoril: »Dete moje! Ali si neumna? Glavna stvar je, da sva siboljšala hrano!« Potem ga je objela in strastno poljubovala. Po par minutah so odvedli vsakega v svojo celico. — Gostilničar, pri katerem sta imela najeto sobo, je stanarino takoj poslal za mestne reveže.

Morilka Klein je že priznala svoj zločin ter prosila, naj se moža izpusti, ker je popolnoma nedolžen; mož niti ni vedel, da leži umorjeni Sikora v njegovem stanovanju.

Grozea umor radi ljubosumnosti. V ulici San Giacomo v Trstu so stanovali v enem stanovanju 27letni natakari Rihard Desanti, doma iz Pulja, njegova znanka 27letna Elizabeta Cornoldi, doma iz Zadra, in 30letni trgovski uradnik Rihard Nicli, doma iz Palmarnove v Italiji. Ta slednji je imel eno sobo, a onadva drugo. Te dve sobi sta pa druga poleg druge ter imata vrata za prehod iz ene v drugo. Dne 9. oktobra ponoči je prišel Desanti domov ter je bil čudno iznenaden, ker ni našel doma Elizabete Cornoldi. Začel ga je griziti črv ljubosumnosti, češ, ko je ni doma, je šla gotovo ven. Medtem pa, ko je on premišljal, kam da je mogla iti ob tako pozni uri in ob tako slabem vremenu, je začul iz Niclijeve sobe nekaj pridružen smeh. Ta smeh mu je bil znan. Brez dvoma le bila Eliza v Niclijevi sobi. Skočil je proti vratom Niclijeve sobe, jih stresel ter podrl. V polutemi je videl Elizo, ki je izkušala se pod Niclijevo posteljo skriti. Desanti je skočil nato hitro v kuhinjo, tam pograbil na mizi ležeči kuhinjski nož, se vrnil v Niclijevo sobo ter zabodel Nicliju nož naravnost v obraz, zabodel mu je nož v desno podočesno kost, a s tako silo, da mu je nož predril nebo, prerezal jezik in goitanec. — Eliza Cornoldi, prestrašena in boječa se, da se Desantijeva jeza ohladi nad njo, je skočila k oknu ter začela klicati na pomoč. Pritekel je redarstveni nad-

zornik Knafelc, ki je našel Desantija v sobi, oblečenega in devajočega denar v žep. Ko je zagledal nadzornika, mu je Desanti dejal: »Umoril sem človeka in sem hotel priti k vam, da se izročim oblasti.« Nadzornik ga je proglasil aretiranim ter ga z Elizo Cornoldi odvedel na stražnico v ulico dei Rettori. Zatem je Knafelc obvestil zdravniško postajo in sodno komisijo. Iz zdravniške postaje je šel k ranjenemu Nicliju dr. Fortuna, a kmalu za njim pa sodni zdravniški izvedenec dr. Xydias. Izkušala sta oba skupaj podeliti kako pomoč ranjencu, a izjavila sta, da ni nikake nade, da bi se mu rešilo življenje. Vsled te izjave je sodna komisija odredila, da so poklicali duhovnika, ki je ranjencu podelil sv. zakramente za umirajoče. Potem so pa Niclija prenesli v bolnišnico, kjer je pa že drugi dan zjutraj ob 9. uri umrl. Preiskovalni sodnik je zaslišal Desantija in Elizo Cornoldi na stražnici ter ju potem dal odvesti v zapore.

Umor turškega konzula. V Novorosijskem (Rusija) je arhitekt Karlinski pred svojo hišo ustrelil turškega konzula Hudahi-bega.

Pobožna želja. V Schwemmelsbachu na Bavarskem sta občinskemu redarju izginila dva hleba kruha izpred peči. Svojemu ogorčenju nad toliko predrznostjo je dal policaj duška s tem, da je takoj šel po vasi službeno bobnat in klicat: »Dva hleba kruha sta ukradena; kdor je krub ukradel, naj ga boli trebuh, da mu ne bo nikjer obstanka, dokler bo živ.

Kneginja — beračica. V mrtvaškem zaznamku mesta Varšave je bilo nedavno čitati: Kneginja Eleonora Masalska — beračica. Pokojna je izvivala iz najstarejše in zelo bogate litavske rodbine, a njen oče je izgubil vsled vstaje leta 1863. vse svoje premoženje. Izgube ni mogel preboleti in se je ustrelil. Kneginja se je preselila v Varšavo, kjer se je preživljala s privatnim poučevanjem. Ko pa se je kneginja močno postarala, izgubila je še ta zaslužek ter se morala preseliti v predmestno vas, kjer je živela med samimi reveži od javne miloščine. Par tednov pred njeno smrtjo je umrl v Florenci neki bogat sorodnik, ki je zapustil 200.000 rubljev »za najrevnejšega sorodnika«. Nekl varšavski odvetnik se je ponudil kneginji, da jo spremi v Florenco, da prevzame dedščino. Toda kneginja se je v svojem prirojenem plemiškem ponosu branila ter je rajša in nadalje životarila kot beračica, dokler se ni te dni vsled onemoglosti zgrudila na ulici. Reševalno društvo jo je prepeljalo v bolnišnico, kjer je čez nekaj ur na to umrla.

Brat angleškega kralja ponesrečil. Vojvoda Chonnaught, brat kralja Edvarda, je trečil ponoči s svojim avtomobilom v neki tovorni voz ter obležal z veliko rano na glavi.

Tankovesten tat. Dva zloglasna tatova sta vlomila v vilo bogatega rentirja, kjer sta dobila bogat plen v vrednostnih papirjih, denarju in dragocenostih. Eden tatov se je posebno dobro spoznal na vrednostne papirje ter jih je lepo uravnaval: »To so industrijske akcije, to so državni papirji, vsak 1000 K vreden. In to...? To je njegova zavarovalna polica proti tatinskemu vlamu; ako to pokaže, dobi vso škodo povrnjeno.« »Ali je tudi vzameva?« je vprašal tovariš. »O Bog varuj, le lepomu jo zopet položiva nazaj, kajti to bi bilo hudodelstvo tatvine.«

Stodesetletni stavec umrl. Te dni je umrl v ogrski vasi Fantofalvi bogati kmet Mihael Panya, star 110 let. Na dan smrti zjutraj je še dve uri jahal konja, potem pa je še z velikim tekom obedoval. Ko je na to zadremal, da se odpočije, je potem mirno zaspal za vselej. V svojem življenju je bil sedemkrat oženjen. Nikdar ni kadil, toda mnogo je pil vina in žganja.

Posledice slabe žale. Z otoka Krka je prišel v Trst delavec Anton Santolin, nekoliko duševno omejen človek, ki se ni bil do tedaj nikjer iz svojega rodnega kraja. Ker ni vedel mestnih običajev, ponesnažil je neko ulico, vsled česar je policaj zapisal njegovo ime. Njegovi sodelavci so se začeli šaliti ter so mu slikali grozne kazni, ki ga čakajo za ta prestop. Santolin je verjel vse, pustil svojo plačo in poselsko knjižico v Trstu ter zbežal peš na Reko, od koder je med vsakovrstnim pomanjkanjem dospel v svojo domovino na otok Krk. Doma se mu je vsled prestanega strahu in gladu omračil popolnoma duh. Begal je po gozdih ter grozno rjul, dokler se ni na neko drevo obesil.

Razbojniška tolpa je umorila pri Mijovici v Srbiji nekega davkarja ter mu odvzela 12.000 frankov, ki jih je imel pri s bi.

100.000 lir je poneveril v Milanu družbi, ki izdeluje zoper kroglice varne ščite. Njen ravnatelj je zbežal.

Hud policaj. V Požunu je policaj prebodel trgovskega učenca Fürsta, ki je kukal skozi platno v cirkus.

Hladnokrvnost. General Peinsohn se je pri neki priliki, ko so Francozi zasledovali sovražne čete v Algeriji, v togoti spozabil tako daleč, da je s konjskim bičem udaril enega svojih pobočnikov. Častnik potegne svoj samokres in nameri na generala, toda samokres ne izproži. Urno izbije general pobočniku orožje iz roke in hladnokrvno smehljuje reče: «Osem dni zapora, ker nimate orožja v redu.»

Zakaj pa? Neka stara gospodična je trdno sklenila, da se ne bo nikdar omožila. Prijatelj jo vpraša, zakaj se tako trdovratno brani moža. «Zakaj bi se pa možila?» odgovori. «Imam psa, ki vedno renči, papagaja, ki kolne, in mačka, ki se cele noči okrog potepa.»

Psi obedujejo kakor milijonarji. Še noben človek ni opazil, da ameriška denarna aristokracija upri- zarja duhovite zabave. Kar ameriški denarni aristokraciji primanjkuje na duhovitosti, to nadomešča z zasmehovan- jem človeških čutil. Ta denarna aristokracija, ki smatra de- lavce za navadne pse, zapoveduje svojim slugam in služ- kinjam, da strežejo psom in mačkam pri obedu in ve- čerjah. Te dni je priredil Herry Lehr, dvorjan milijon- arjev in milijonark v Newportu knežji obed desetim višjim psom. Psiček častile dame Lehr, ki čuje na sladko ime «Mighty Atom», je praznoval tretji rojstni dan. V to svrho so bili povabljeni še drugi presvetli psi na slavnostno pojedino, pri kateri je streglo pet služkinj. Miza je bila okrašena s cvetlicami ter obložena z naj- boljšimi jedili. Ali ni to škandal, da se prirejajo psom bogate pojedine, pri katerih strežejo ljudje, najvišja bitja na svetu? Sploh pa mislimo, da bi bilo za g. Herry Lehra najpripravnije ime «pes», ker stremi za pasjo družbo. Ako bi nas kdo vprašal, h kateremu pasjemu plemenu naj to prazno glavo prištevamo, tedaj bi sve- tovali med opičarje.

Listek.

Upornik.

Novela. — Poslovenil S. V. Starogorski.

I.

Bilo je meseca aprila leta 1772. V Rusiji so se go- dile čudne reči. Zbirale so se čete upornikov ter napa- dale in ropale po vaseh in pustosile dežele. Pri neki veliki skali, kakršnih se nahaja več po ruskih stepah, so sedeli omenjenega časa mlada žena, kozak in menih. Žena ni bila ravno lepa, vendar prikupljivega vedenja. Nekaka ljubeznivost ji je sijala iz oči.

Kozak je bil velik in močan. Njegovi svetli kosta- njevi lasje so viseli valovito po vratu in ramah. Ime- noval se je Tugarov.

Mož v meniški obleki je bil majhen in vitek, iz oči mu je sijal teman ogenj. Čeravno ni nosil brade, je bil videti divjega obraza. Ime mu je bilo Emeljan Pu- gačev. Rojen je bil v deželi kozakov, v majhni vasi, ter služil dolgo vrsto let pod ruskim praporom. Pozneje je pobegnil na Poljsko, kjer se je navzel častihlepnega duha.

Takrat je vladal car Peter III.

Ko se vrši naša povest, preminul je ta na nenavaden in skriven način. To se pravi: neznano je bilo prostemu ljudstvu, nikakor pa ne višjim krogom. Temu carju je bil Pugačev podoben popolnoma. V njegovi častohlepni glavi se je porodila misel, povzdigniti se na prestol. V Moskvi, kjer je bilo znano, kake smrti je umrl Peter III., se ni upal Pugačev pokazati. Šel je toraj v stepe, med poldivje ljudi, ki niso vedeli nič pravega. Tu je upal, da doseže svoj namen.

Vendar je bil tudi kozak, ki je Pugačeva dobro poznal, ker sta bila oba iz jedne vasi. Tega moža je bilo torej najprej prdobiti zase, da bi ne izdal drugim njegovo rojstvo in zvijačo. In ta kozak je bil Tugarov.

Pugačev se ga je lotil z vso zvijačo. Najprej je vzel njegovo hčer za ženo, akoravno je mislil po tem na tihem jo zapustiti. Nato je jel Tugarovu razkladati svoje na- črte. Našli smo jih sedeče pri oni veliki skali.

— Tugarov, — de Pugačev. — Dosedaj se nam je sreča smehljala. Pred 6 leti še nismo imeli niti jedne kopejke in danes štejem lahko čez milijon rubljev. Te- daj nismo imeli še niti jednega vojaka, sedaj pa imamo celo armado.

— Da, odgovori kozak, — sreča ti je mila, ti po- staneš car. Ali se me boš spominjal tedaj, da sem ti tudi jaz pomagal do prestola?! Dal sem ti svojo hčer Zofijo. Ne zabi nikdar, da je ženska, ki je del la ubošstvo s teboj, tudi vredna, da uživa čast in moč.

— Jaz je ne zabim nikdar! — odvrne Pugačev.

— Emeljan — reče žalostno Zofija, — kako srečni smo bili tukaj. Čemu zapuščamo naše stepe? Kaj nam pomaga bogastvo in moč? Jaz hočem ljubiti le tebe, drugega si ne želim!

Komaj je izrekla te besede, se je zaslislalo kričanje iz daljave. Kmalu na to so pridrvili kozaki in s kosami oboroženi kmetje, ki so bili jedro upora.

Pugačev pregleda urno dolge vrste divjih bojnikov in poklekne pred zastavo. Ko vstane, pogleda pomenljivo Tugarova in vzklikne:

— Država je naša! — Dalje prih.

ŠALJIVI ŠTAJERC.

Sanje.

Bajka iz burnih časov letošnjega septembra.

Na velikem travniku je vse živo. Živine in pastirjev kar mrgoli. Polno dimov vidiš naokrog, pastirji si pečejo, kuhajo, prажijo, da je veselje. Kravice in voleki se mirno pasejo.

«Pastir pa pravi: juhé juhé!
Na planin'ci prav veselo je.»

Pastirji si niso dobri. Poglej, razdeljeni so. Glej, slovensko zastavo imajo na jedni strani, na drugi pa nič. Oni tam so gotovo slovenski pastirji, kdo pa so ti tukaj? Čegav je ta travnik? čegava živina?

Med črede je pridiral črn konjiček z jezdecem. «Ti, kdo je to?»

«Ali ga ne poznaš? Poglavar onih, ki nimajo barve, višji pastir, Pekornik.»

«Bogme, lepega konja ima.»

«Da, dober konj, najboljši, kar jih štejejo hlevi nemških naših mest. Saj ga tudi redé. Ne veš, koliko jim ta „Štajerc“ v 14 dneh požré.»

«Kako se imenuje konj? Štajerc? O „Štajercu“ sem že slišal. Dober konjiček!»

— Jezdec si pr gleda živino in skupine pastirjev, dirja k onim, ki nimajo barve, skoči s konja. Spostljivo se dvigajo postave.

«Dobro?»

«Dobro!»

«Črede so zmešane — danes ženem vse domov.»

«Hudo delo bo? Kako se naj ločijo naše kravice iz njihovih čred? Saj ne vemo več, kaj je našega.»

«Bedak!» mrkne poglavar. «Kdo bo izbiral? Vse odženemo!»

Veselje je zavladalo med hudobnimi pastirji, kakor v zboru hudičev, kadar Lucifer predlaga kako tatvino.

— Popoldne. Solnce že pripeka. Na strani slovenske zastave ni videti več življenja. Ognji so ugašali, pastirji dremali, voleki preživljali.

Na drugi strani pa je zlezal poglavar na konja, dvignil roko — nastalo je gibanje, življenje. Ves zbor je na tihih nogah, kar je gonjačev, pastirjev, varuhov, barovčinov. Široma so odprli plotove, naganjali site kravice, dregali preživljajoče voleke, švigali z dolgimi biči, dvigali drogove, vlačili za rogove, kradli, da je bilo veselje. Poglavar si je mel roke, dirjal na vse konce, hvalil svoje ljudi, smejal se kakor vrag, ko si nese grešno dušico v pekel. Pazil je, da ne ostane kateri volek, ki bi ga lahko odgnal, gladil ušesa bistremu «Štajercu» in mu šepetal ljubeznivo: «Ljubi konjiček, Štajerček moj, bodi uren, bodi strela, bodi priden! Po zimi bo ovsa, mnogo ovsa! Hi hi!»

Na drugi strani pa je sopihal debeli Brčko, podpoglavar, ki se rad piše Wratschko. Lepo ime ima, močen

pastir, ki vlačí najmočnejše bike za rog. Zdaj so že daleč — — —

Brčko zakliče: «Hop, hop! Hej!» Vsi poprek za Brčkom: «Hop, hop! Hop, hop! Hej! «Štajerc» je dirjal in se potil.

Pred hlevi so. To so hlevi poglavarja Pekornika, podpoglavarja Brčka in vseh njunih pastirjev. Široka vrata vodijo v te hleve. «No! Hop, hop! Hej!»

Kravice so šle. Voleki pa se ne ganejo — — — v hlevih je smrad, nihče ni kidal, nihče ni nanosil, jasli so prazne. Voleki niso taki voleki, da bi šli v smrad k praznim jaslim. «No! No! Hej! Hej!»

Brčko je vlačil za rogove, Pekornik kričal, bilo je krika, klicanja, gonitve, bičev, polen, drogov — — voleki pa so stali, migali z ušesi in se obračali — —

— — — „Štajerc“ je postal nemiren. Vraga, kaj je? Kdo?

„Za nami so! Joj joj, kaj bo?“ začel je rjoveti Brčko, videč prah, ki se je dvigal izpod nog slovenskih pastirjev, ki so bili tatovom za petami. Pustil je vse skupaj in se vrgel pod kup gnoja — — — bil je že skrit.

— Gonjači, pastirji, varuhi, barovčini — vse se je razletelo. Noben „hop hop!“ se ni slišal več, poglavar je dirjal daleč za hlevi na svojem bistrem konjičku, da so se voleki smejali za njim.

Največ je trpel ubogi Brčko pod gnojem. Čez njega je skakala vsa čreda volekov, ki si jo je gnal poprej s slovenskega pašnika. Kakor grom mu je šumelo nad glavo, težke noge so ga tlačile za plačilo, ker je hotel krasti živino. — Za čredo pa je bilo trobentanje in petje veselih slovenskih pastirjev:

«Pastir pa pravi: juhé juhé!

Na planin'ci prav veselo je.»

— — „Hvala Bogu, ostal sem živ!“ vzdihnil je Brčko, ko se je prebudil dne 21. septembra 1904 zjutraj. Groza ga je izpreletavala, ker še nikdar ni imel tako hudih sanj.

Glejte, sanje! A tistega jutra je zvedel Brčko, da so vrgli tudi Wratschka, da se je morala poskriti vsa tolpa gonjačev, pastirjev, varuhov in barovčinov Ornikovih s «Štajercem» vred pred tistimi volilci, ki so je hoteli noriti. — Brčko, stavi v loterijo!

Zvedel D. D. (Brčkov znanec).

Velik junak.

Stotnik: «Zdaj sem vam razdelil odlike. Morda sem slučajno prezrl koga izmed vas, ki misli, da je tudi zaslužil svetinjo. Isti naj se oglasi!»

Prostak Zajec: «Gospod stotnik, jaz!»

Stotnik: «No, kaj si storil takega?»

Zajec: «Odsekal sem Turku roko.»

Stotnik: «Zakaj pa ne glave?»

Zajec: «Te že ni več imel!»

Kako se bo čudil.

Dva vojaka sta bila na straži. Proti jutru eden leže ter zaspi. Komaj pa trdno zaspi, prileti topova krogla ter mu odtrga glavo. Ko drugi to vidi, reče: «No, ta se bo začudil, ko bo videl, da nima več glave!»

*

Vojaški pozdrav.

Korporal: «Kaj storiš, kadar se ti sanja o našem generalu?»

Vojak: «Spim.»

Korporal: «Butelj, ne spati, ampak salutirati moraš!»

*

Orel odnese psa.

Dva mlada lovca nadlegujeta starega izkušenega lovca z raznimi neslanimi lovskimi izmišljotinami. „Ej,“ pravi naposled stari lovec, „to vse ni nič proti temu, kar se je zgodilo nekoč meni. Ustrelim namreč zajca. Pes ga prime, da bi ga odnesel, kar prileti orel, zgrabi psa in zajca ter odnese oba. Jaz ustrelim za njim in kaj mislite, kaj sem zadel? Orel in zajec sta padla na tla, pes pa je letel dalje po zraku!“

*

Zobje zunaj.

Popotnik pripoveduje: Hodeč lansko zimo po Rusiji, srečal sem v hosti volka, ki je zijal tako grozovito, da sem mislil, da me požre kar živega. Kaj je bilo storiti? Sežem volku z roko v gobec, potem po gobci naglo naprej do repa, zgrabim ga za rep in ga potegnem z vso močjo k sebi. Tako ga obrnem, kakor bi bil že na meh odrt in mu rečem: „No, mrha, zdaj me pa le ugrizni, če moreš, ko imaš zobe zunaj!“

*

Kaj je v peklju lepega.

Kmet vidi v cerkvi poslednjo sodbo naslikano: Stopi pred podobo ter posebno pazno ogleduje peklenski ogenj in one, ki gore v njem. Ko to vidi imeniten gospod, stopi k njemu ter ga vpraša, če mu je pekel res tako zelo všeč. Kmet odgovori: „Da, prav zelo mi je všeč, zlasti zato, ker ne vidim v njem nobenega kmeta, ampak samo gospódo!“

*

Molitev.

Mož se je spravljal spat. Žena ga je imela vedno v strahu in tudi zdaj ga je vprašala: «Ali si kaj molil?»

Mož: «Molil, molil. Še zdaj molim.»

Žena: «Ali imaš kdaj pri molitvi mene na misel?»

Mož: «Imam, imam. Ravno zdaj te imam na misli.»

Žena (ljubeznivo): «Kako moliš, ljubi možek, če imaš mene na misli?»

Mož: ... «Reši nas zlega, amen!»

*

Ornikovi očenaši.

Hudobni ptujski jeziki vedó povedati, da so gospod Ornik postali pobožni, odkar je začel izhajati «Slovenski Štajere». Hudobni jeziki namreč šepetajo, da zmolijo gospod Ornik vsak večer in vsako jutro po tri očenaše, da hudoba (t. j. za g. Ornika «Slovenski Štajere») ne bi imela moči čez njih.

Mi še tega ne verjamemo in mislimo, da je to samo govornica zlobnih in hudomušnih jezikov.

Koledar šolske družbe sv. Cirila in Metoda za leto 1905 je izšel v Ljubljani in stane 1 K 20 v. Dobiva se pri vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Z ozirom na izborna vsebino in pa na to, da je čisti dobiček razprodaje tega koledarja namenjen naši prepotrebni šolski družbi, ga najtopleje priporočamo.

Slovensko politično društvo s sedežem v Ptujju izvolilo si je pri glavnem zboru naslednje gospode, in sicer predsednikom prof. Josipa Zelenika, podpredsednikom odvet. dr. Tomaža Horvata, blagajnikom dr. Franca Jurtelo, tajnikom Mirana Lorberja, odvetniškega solikatorja, vsi v Ptujju; odbornikom Alojza Šuto, župnika pri Sv. Marjeti, dr. Antona Gregorca, zdravnika v Ptujju, Mihalja Brenčiča, veleposestnika in tovarnarja v Žabjeku pri Ptujju; namestnikom Vinka Bezjaka, krojaškega mojstra, Petra Žirovnika, kaplana, in Ferda Skuhala, posojilničnega uradnika, vsi v Ptujju.

Društvo slovenskih odvetniških in notar-skih uradnikov s sedežem v Celju bode imelo svoj VIII. redni občni zbor v nedeljo 6. listopada t. l. popoldne ob 1. uri v mali dvorani v Narodnem domu. Ako ob 1. zbor ne bode sklepčen, vrši se isti dve uri pozneje pri vsakem številu navzočih članov po sledečem dnevnem redu: 1.) pozdrav predsednika; 2.) odobrenje zapisnika zadnjega občnega zborovanja; 3.) poročilo društvenega vodstva a) tajnika, b) blagajnika; 4.) poročilo računskih pregledovalcev; 5.) volitev odbora; 6.) raznoterosti. Kaki samostojni predlogi se morajo naznaniti vsaj osem dni pred občnim zborom društvenemu vodstvu (§ 25 dr. pr.)

Ob 8. uri zvečer bode v prid društvu v veliki dvorani v Narodnem domu običajni koncert.

Listnica uredništva.

Cenjene naše dopisnike, kojih dopisi se za današnje številko radi pomanjkanja prostora niso mogli natisniti, prosimo potrpljenja; drago pa bi nam bilo, da se zadeve o volitvah poslej opuste. Ako se nam dopisi do ponedeljka pred izdajo dotične številke ne pošljejo, moramo jih odložiti na poznejši čas.

Popravek kozjanskega dimnikarja Mešička ali «prešička» smo obesili v «raufenk» in mu svetujemo, naj se gre prat k svoji vredni sestrici «giftni kroti».

Loterijske številke

vlečene dne 15. oktobra:

Trst: 37, 47, 55, 38, 46.

vlečene dne 22. oktobra:

Gradec: 9, 32, 87, 41, 69.

Kupijo se vse številke „Štajerca“ v Ptujju

če jih kdo ima, ali pa jih preskrbi.

Naslov pove upravnistvo «Slovenskega Štajerca».

Alojzij Uršič

trgovec v Ljutomeru

naznanja, da je prevzel prodajo posameznih števil „Slovenskega Štajerca“.

30

Najizvrstnejše in najboljše tamburice (glasbeno orodje) izdeluje in razpošilja prva sisečka tovarna tamburic

J. STJEPUŠIN

Sisek (Hrvaško).

Ta tovarna je bila odlikovana na Pariški razstavi leta 1900 in na Milenijski leta 1896.

Razven vsega glasbenega orodja so tudi vsakovrstne sekirice (note) za različne instrumente v zalogi. Priporočajo se izvrstne gosli, citre, kitare, mandoline, harmonike in okarine. V isti tovarni izbaja tudi strokovni list

„Tamburica“

po enkrat na mesec ter stane za celo leto **8 kron** z glasbeno prilogo vred.

Za vsaki instrument se jamči.

Velik cenik s slikami se pošlje na zahtevanje zastonj.

A. Jurcev naslednik

Alojzij Senčar

špecerijska trgovina v Ptuj

priporoča svojo veliko zalogo špecerijskega blaga, ima tudi veliko zalogo Portland-cementa (Judendorfer Portland-Cement) po najnižji ceni.

Kupuje vedno vsake vrste poljske pridelke, namreč pšenico, hajdino žito (rž), koruzo, vsake vrste fižol, suhe gobe, jajca, maslo, sveže sirovo maslo (puter), orehe, kostanj i. t. d.

vse to po najvišjih cenah.

Zdravje je največje bogastvo.

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in ne nadkripljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni. Posebno odstranjujejo trganje po kosteh, nogah in rokah ter ozdravijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri želodčnih boleznih, ublažujejo katar in izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo

in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Te preženejo velike in male gliste ter bolečine, po teh provzročene. Tudi delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter «koliko» in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in od te izviraajoče boleti.

Te kapljice so najboljše sredstvo proti bolezni na maternici in «madronu» in zato ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobiva se samo v „Mestni lekarni v Zagrebu“. Naručuje se edino in točno le pod naslovom:

„Mestna lekarna“, Zagreb, Markov trg št. 80 poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot en ducat (12 steklenic) se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko na vsako pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K — h.	4 ducati (48 stekl.)	14 K 60 v.
2 „ (24 „)	8 „ — „	5 „ (60 „)	17 „ — „
3 „ (36 „)	11 „ — „		

Priznalnih pisem imam na tisoče, da jih ni mogoče vseh tukaj ponatisniti, zato navedem imena le nekaterih gospodov, ki so z posebnim uspehom uporabljali kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili: Ivan Barentinčič, učitelj; Janko Kišur, kr. nadlogar; Štefan Barčič, župnik; Ilija Manič, opančar; Sofija Vuhelić, šivilja; Jožef Seljanić, kmet, i. t. d.

Mestna lekarna v Zagrebu,

Mestni trg št. 80, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljena leta 1860.

Išče se

močan učencec z dobrimi šolskimi spričevali, poštenih slovenskih starišev v trgovino z mešanim blagom.

29

Maks Brllsg, Žetale pri Rogatcu (Štajersko).

Komi

ki gleda bolj na dobro ravnanje kakor na plačo, naj se ponudi Maksu Brllsgu, trgovcu z mešanim blagom, Žetale pri Rogatcu.

Ozira se manj na druge zmožnosti kakor na skrajno poštenost.

Stanje hranilnih vlog nad
19 milijonov kron.

Stanje rezervnega zaklada
nad 650.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4³/₄% na leto. — Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred n. pr. v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menjice in vrednostne papirje.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Podružnica v Celovcu. Podružnica v Spljetu.

Akcijski kapital 1.000.000 K.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz. Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predjume na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. — Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške
ženitninske kvacije.

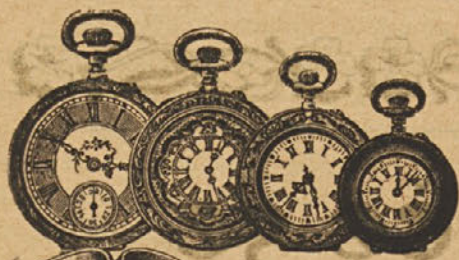
Eskomt in inkasso menic.

Borzna naročila.

Promet s čeki in nakaznicami.

Največja in najcenejša

domača narodna eksportna tvrdka ur, zlatnine
in srebrnine. Priznано dobro blago!

Žepne ure so pravega švicarskega izdelka.

H. Suttner

urar

v Kranju (Kranjsko).

Zalagatelj družbe c. kr. državnih uradnikov za Avstrijo, priporoča svojo bogato zalogo finih in natančno idočih švicarskih ur, zlatnine in srebrnine. — Mali dobiček, veliko spečavanje. — **Čeniki na zahtevo zastonj in poštine prosto.**

Opomba. Da je moje blago **zares fino in ure zanesljivo idoče**, je dokaz to, da razpošiljam iste na vse kraje sveta. Kdor hoče kupiti dobro idočo uro, naj se zaupno obrne na mojo tvrdko.

Ustanovljeno 1. 1832.

Priznано najboljšje oljnate barve

zmlete s stroji najnovejše sestave, prekašajo vsako konkurencu po finosti, ki omogočijo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann

v Ljubljani

prva tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja. Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani čeniki dobe se brezplačno.

Prodaja na debelo.

Prodaja na drobno.